

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

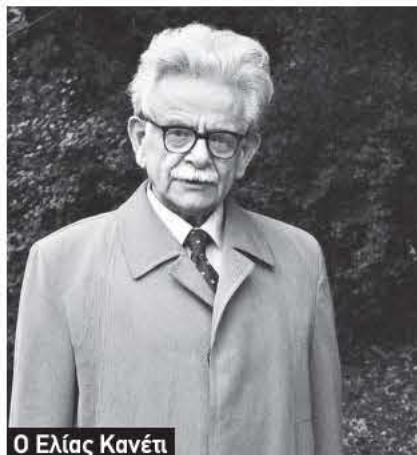
Προσδοκίες και θύμησες...

Ο Μαρτσέλο Μαστρογιάννη

Η Σαρλότ Ράμπλικ

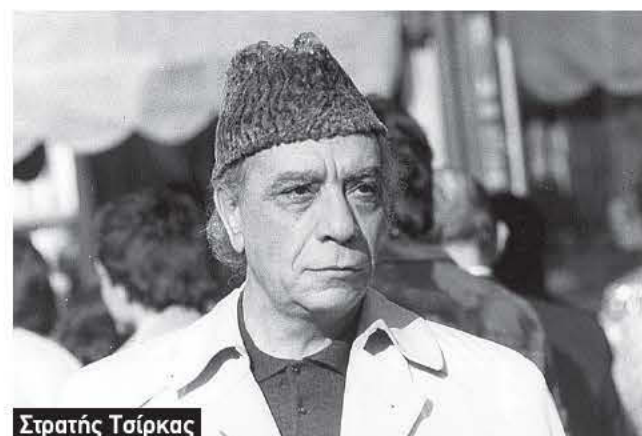
Ο Ελίας Κανέτι

Ανρί Καρπέ Μπρεσόν. Παρίσι

Τραφάλγκαρ Σκουέαρ, Διαδήλωση (Dockworkers' Strike 17th July 1949)

Στρατής Τσίρκας

Ζηλεύω τους γλάρους... Ζηλεύω τ' αποδημητικά πουλιά... Την ελευθερία των κλοσάρ και των τσιγγάνων ζηλεύω, ώρες ώρες...

Πετώντας με αεροπλάνα πάνω από πόλεις, βουνά και θάλασσες. Βλέποντας την άγρια ερημιά των Άνδεων και το Μπουένος Αϊρες να ξυπνάει με την τσίμπλα στο μάτι...

Αναπολώντας κι ελπίζοντας. Ένα ταξίδι στο Παρίσι με βροχή. Μια χειμωνιάτικη επίσκεψη στα Φώτα της Πόλης, στο San Francisco... Να καθώ στα σοκάκια της Πράγας θα ήθελα. Μπύρα στην Ιρλανδία να πω. Στα πάρκα της Νέας Υόρκης να περπατήσω...

Συγκινούν πολύ, συγκινούσαν πάντα οι πορείες που κατέληγαν στο Trafalgar Square, μια φορά κι έναν καιρό. Συγκινούν πολύ, συγκινούσαν πάντα τα απομνημονεύματα του Ελία Κανέτι, η Σαρλότ Ράμπλικ στα νιάτα της, οι υδάτινοι δρομίσκοι

της Βενετίας, οι στοές και οι εκκλησιές στην παλιά Νάπολι, οι ασπρόμαυρες ταινίες του ιταλικού σινεμά, η υποκριτική δεινότητα του Μαρτσέλο Μαστρογιάννη.

Δόξα, τιμή, αναγνώριση και ζήλια για τις «σκυνοθετικές» ικανότητες του Ροζέ Βαντίμ! Για τις ερωτικές όμως, κυρίως για τις ερωτικές του επιτυχίες, δόξα, τιμή, αναγνώριση και ζήλια...

Παρέμβαση. «Παίξανε δύο ώρες τις κάλτσες τους οι Jethro Tull», λέει ο Παύλος, χαιρετώντας μας...

Μεξικάνικα παραμύθια, σουρεαλιστικά γερόντια, πυγολαμπίδες που πετούν ακόμα, μας λένε καλοπέρα...

Δόξα, τιμή, αναγνώριση και ζήλια για τις αφηγηματικές ικανότητες του Αντον Τσέχωφ, για τις μπαλάντες του Bob Dylan, για τη χορογραφική φαντασία του Δημήτρη Παπαϊωάννου, για τις συνθέσεις του Μάνου Χατζιδάκι, για τις παλιές

στοές των μεγαλουπόλεων του κόσμου, για την αιρετική, για τη στοχαστική παράδοση των επώνυμων κι ανώνυμων Εβραίων, για τις Ακυβέρνητες Πολιτείες του Στρατή Τσίρκα...

Ζηλεύω τους γλάρους, έτσι όπως πετούν, με τη βοήθεια του ανέμου, πάνω από τις θάλασσες του κόσμου... Ζηλεύω τ' αποδημητικά πουλιά... Έτσι όπως επιστρέφουν την άνοιξη... Την ελευθερία των κλοσάρ και των τσιγγάνων ζηλεύω, ώρες ώρες...

Στις μεγάλες αφηγήσεις του σινεμά, της λογοτεχνίας και της ιστορίας, θέλω να μπαίνω και να βγαίνω... Στις μεγάλες και έρημες λεωφόρους της αμερικανικής πείρου, στις καταπράσινες κοιλάδες του Καναδά, λίγο πριν καλωσορίσουν το καλοκαίρι, θέλω να κάνω... Την διαδρομή Los Angeles-San Francisco θέλω να κάνω...

Στον κόσμο των ονείρων μου, στο παραμύθιασμά μου, θέλω να ζω, ώρες ώρες...